

Bibliaóra 2021. március 19-én

Fohász: *Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket, és ragyogtassa ránk orcáját! (Szela.) Zs 67,2*

Ének: 67. zsoltár – *Úr Isten, áldj meg jóvoltodból és kegyesen fordulj hozzánk...*

Imádkozzunk:

Mindenható Urunk és Istenünk, szent színed elé járulunk most is, mert szükségünk van a Veled való találkozásra, közelségedre. A zsoltárossal kérjük: „Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!” (Zs 80). Olyan nagy szükségünk van arra, hogy ránk tekints, s megújulhassunk a Te közeledben. Ragyogtasd ránk orcádat azáltal is, hogy felragyog előttünk az ige titka, mélysége, üzenete, és örvendünk, hogy megérintett s megérthettük.

Urunk, annyi nyomorúság vesz minket körül! Annyi a baj, próba, szenvedés, emberi tehetetlenség mindenfelé! Bárcsak mindez Hozzád fordítana minket, s keresésedre indítaná az emberi szíveket, hogy belássuk, Rád van szükségünk. És Téged keressünk, nem csak az ajándékaidat. Bocsásd meg, hogy mostanság a sok negatív élmény úgy ránk telepedik, hogy elfelejtünk örülni, hálát adni, örömeinkből erőt és biztatást meríteni. Bocsásd meg a sok keserűséget és panaszt, olykor tényleg banális dolgok miatt.

Kérünk, Lelked által légy jelen, amikor igéddel táplálkozunk. Segíts, hogy a vele való élésünk áldásunkra és javunkra legyen, hogy azt mások is érzékeljék és elfogadják. Hadd legyen rajtunk látható, ha tanítványaid vagyunk, azáltal, hogy akaratod szerint élünk. Áldj meg minket, kérünk, az Úr Jézus Krisztusért. *Ámen*

4Móz 6,22-27 Az ároni áldás

[22](#) Azután így beszélt Mózeshez az Úr: [23](#) Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: [24](#) Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! [25](#) Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! [26](#) Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! [27](#) Így mondják ki a nevemet Izráel fiai felett, és én megáldom őket.

Kedves Testvéreim!

Bátran állíthatjuk, hogy egészen különös szerepe van a Szentírásban, de a hívő életünkben is ennek az igeszakasznak, amelyet *ároni áldás* néven tartunk számon. Ennek oka az, hogy Áron fiainak, a papoknak adta Isten feladatul – és ez egy kiváltság – hogy így mondjanak áldást Izráel fiaira az Úr nevében. Annyira méltóságteljes, ünnepélyes ez a megfogalmazás, hogy keresve se találnánk jobbat helyette. (Hányszor jókívánságot fogalmazgatva a végén csak ennél maradunk: *Áldjon meg téged az ÚR*, mert ebben minden benne van!) De nem is csoda, hiszen ezt Isten „fogalmazta” meg, és Ő adta azt a **jogot** és **feladatot**, hogy papjai az Ő nevében így mondják ki a nép felett az áldást. Mert nem jó, ha mi szeretnénk a saját szívünk

kívánsága szerint megfogalmazottakat Isten „szájába adni”, azaz, a saját kívánságunkat úgy elmondani, hogy azt Istennel hitelesíttetnénk.

Ebben éppen az a nagyszerű, hogy ami ebben az áldásban elhangzik, az nem emberi kívánság, bizony, ember nem is kívánhatna ettől többet. Mert mi is az áldás? Jólét, egészség, biztonság, siker, gazdagság? – Kétségtelenül, bár ezek mind múltó dolgok, és kérdés, mennyire tesznek boldoggá, mennyire visznek közel Istenhez – vagy éppen el Tőle... Természetesen, Isten áldásaként, ajándékaként fogadunk az életünkben minden jó dolgot (bár tudnánk kellően hálásak lenni érte), sőt, olykor a rosszról is el tudjuk mondani, hogy áldásunkra volt. Azonban az igazi, el nem múltó, megmaradó és elvehetetlen áldás **maga Isten**, az Ő valóságos jelenléte az életünkben, a Vele való közösség. Részéről ez nem múltó, hanem maradandó ajándék, hiszen kiválasztó szeretete örökre szól.

Igénkben az Úr Mózeshez szól, hiszen rajta keresztül adta az összes többi utasítást is a szent sátorral és a benne való szolgálattal kapcsolatban. Mózes pedig továbbadja a megbízatást: *Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik:... Így mondják ki a nevemet Izráel fiai felett, és én megáldom őket.* Ebbe a keretbe kerül az áldás szövege. Nyilvánvaló ebből, hogy **nem a pap** (az áldást mondó ember) áldja meg a népet, nem ő adja vagy osztja az áldást. Hiszen ő csupán Isten megbízottja, eszköze, az **áldást pedig Isten adja**. *Kimondani az Úr nevét a nép felett.* Mit jelent ez? Annak a fényében érthetjük, hogy Isten neve szent, nevét kimondani annyi, mint az Ő szentségében részesülni és részesíteni, mert Ő azzal, hogy nevét adja, közösséget vállal népével. Ennek a kegyelemnek a hirdetői az áldást mondó papok.

Bizonyára istentiszteleti záró áldásként hangzott el ez a három mondat, benne az Úr nevével: három kívánság, mindegyik két részből áll, mit tegyen, és mit adjon az Isten: 1. áldás és megőrzés, 2. az Úr orcájának ragyogása és kegyelem, 3. odafordulás és békesség.

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!” A népnek szól, de benne mindenki személyesen ott tudhatja magát, aki Isten népéhez tartozik. Áldáskívánás ez, amely abban konkretizálódik, hogy Isten őrzi, védelmezi népe életét. A gyülekezet az istentisztelet után szétszéled a maga dolgára, de Isten velük marad, oltalmazza őket. Micsoda biztonság, ha Ő a védelmezőm, őrző-védő pásztorom! A pusztában, a vándorlás során mekkora jelentősége volt ennek az áldásnak! Maga az Úr hatalmazza fel papjait, hogy ezt kimondják népe felett. Ez az egyetlen biztonságuk, de a hívőnek ennyi elég: Ő körülveszi, oltalmazza azt, aki ismeri az Ő nevét (Zs 91,14). Milyen sokszor utólag ismerjük fel, hogy ha az Úr nem lett volna velünk, micsoda baj történhetett volna – de Ő megőrzött, mi meg nem is tudtunk a veszélyről! Bizhatunk az Ő hűségében, nemcsak testi, de lelki veszélyek, támadások között is őríz és megőriz, mint népét.

„Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könnyörüljön rajtad!” Isten arca, régiesen *orcája* érdekes kifejezést, hiszen Ő nem ember, Neki nincs arca. Mégis az Ő lényét, közelségét és a Vele való kapcsolat valóságát próbálja ez a kifejezés megközelíteni,

mint ahogyan a Szentírásban ennek felel meg az „*Úr színe előtt*” lenni, megjelenni stb. kifejezés. Isten a világosság, az ároni áldás szerint orcája ragyog, és orcájának világossága ránk vetül. Olyan ez, mint amikor valaki ismerősre lel, amikor a találkozás, felismerés öröme ragyog az arcokon. Vagyis amikor Isten örül nekünk és örömének ragyogása rajtunk tükröződik. Bárcsak ragyogna Isten orcája, amikor ránk néz, amikor minket lát! Mert ha ez rajtunk múlna, bizony, hiába várhatnánk Rá. De jó, hogy Ő az Úr Jézus Krisztusban tekint ránk, és ragyogtatja ránk orcája világosságát, Akiben gyönyörködött. Őerte könyörül és kínál kegyelmet nekünk, hogy majd a bennünk élő Krisztusban és Érte gyönyörködhessen bennünk, ránk ragyogtatva orcáját. *„Úgy bántam velük, mint amikor valaki arcához emeli gyermekét...”* (Hós 11,4) És mi boldogan szemlélnénk tekintetét.

„Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!” Ez a harmadik kérés az előbbinek a megerősítése, fokozása. Akire orcáját ragyogtatta, az tapasztalhatta az Úr hozzá fordulását. Nemcsak rám tekint és rám ragyog az arca, hanem szemmel tart, megnyugszik rajtam és rajtam marad a tekintete. Ez az őrző, védő szüntelen jelenlét leginkább a békességben valósul meg. A *sálóm* a háborítatlan jólét, testi-lelki békesség s biztonság kifejezése, ami arra ösztönöz, hogy maradjunk Isten színe előtt, az Ő jelenlétében. A Vele való teljes közösségben tudjuk tenni, ami Neki kedves és tapasztalhatjuk meg áldásának teljességét. Békességét pedig Krisztusban adta nekünk. Nemcsak úgy, hogy Átala békülhettünk meg Istennel (2Kor 5,18), hogy *„Ő a mi békességünk”* (Ef 2,14). Hanem Jézus mondja: *„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!”* (Jn 14,27). *„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban”*. (Ef 1,3) Benne van Isten minden áldásának teljessége.

Jn 16,1-15 A Szentlélek elvezet a teljes igazságra

1 Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkoztatok. **2** A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; **3** és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. **4** Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön ez az óra, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek. Ezeket azért nem mondtam nektek kezdetben, mert veletek voltam. **5** De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és közületek senki sem kérdezi tőlem: Hova mégy? **6** Mivel azonban ezeket mondom nektek, szomorúság tölti el a szíveteket. **7** Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. **8** És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet. **9** A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; **10** az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; **11** az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett. **12** Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni; **13** amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. **14** Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. **15** Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.

Kedves Testvéreim!

Jézus búcsúbeszédeiben a tanítványokat felkészíti arra az időre, amikor Ő már nem lesz velük, az életükbe pedig próbák, harcok, szenvedések jönnek (1-4.vers). „*Meg ne botránkozzatok*” – vagyis meg ne ütközzenek, „ki ne akadjanak” a váratlan helyzeteken, mert nyilván nem erre vágnak és nem erre számítanak. Mondhatjuk, hogy ez a *normális*, menetrendszerűen érik őket az ilyen események. Sokszor vagyunk úgy mi is, hogy csak jót, szépet, megnyugtatót tudunk elképzelni, és nem tudjuk hova tenni, ha valami egészen más ér minket. Miért fordulhat ilyesmi elő? Mert Jézus ilyet soha nem ígért, ez csak a mi szívünk vágya, amely tévútra visz.

Elérkezett az idő, hogy a tanítványok más látást kapjanak a rájuk váró dolgokról. Az Úr Jézus tudja, mikor minek van az ideje. Korábban nem volt szükséges erről beszélni, de most igen, mert aktuálissá vált. Milyen jó, hogy nem terheli ránk az egész jövőt, ami életünk során vár ránk, mert nem tudnánk elhordozni. Mi meg sokszor türelmetlenkedünk, és nehezen fogadjuk el, hogy elrejtí elölünk, amit tudni szeretnénk! Ő jobban tudja, mit és mennyit mondhat el és oszthat meg velünk. Erre nézve is igaz, hogy mindennek megvan a maga ideje.

A tanítványok készüljenek fel az elutasításra, a kizárásra, megtagadásra. Zsidókként a zsinagógához való ragaszkodásuk természetes volt, valakit onnan kizárni egyenlő volt az Isten népe közösségéből, magától Istentől való elszakítással. S teszik ezt olyan meggyőződéssel, hogy mindez Istennek tetsző, még ha meg is ölik őket. Ennyire szörnyű megnyilvánulása is van a sátán hazugságának, ha az ember szíve elzárkózik Jézus elől: a gyilkosság istentiszteletté válik számukra! Nem kell messzire menni, így gondolkodott a farizeus Saul is, mielőtt Pál apostollá lett, kíméletlenül üldözte a keresztyéneket (ApCsel 26,9-11). Ő is azt hitte, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez... „*és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem.*” Az Atyát csak Jézusban lehet megismerni (Jn 14,9), aki Jézust nem fogadta el, az Atyát sem ismeri. Nem is lehet a cselekedetein csodálkozni, csak sajnálni az ilyet. Nem felmentő, de mentő szeretettel. Ez egyáltalán nem könnyű, de ez a jézusi út, így szeretett Ő minket is. Pál apostol ezt maga is tanúsította.

A vigasztalás, biztatás szavai következnek (5-7.vers). Mert Jézusnak gondja van övéire, elküldi nekik a Pártfogót (*én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké – Jn 14,16*). Szentlelkét, aki Tőle jön és Őt képviseli, Őt dicsőíti. Aki tanítványait védelmezi, erősíti, pártfogásba veszi. Mert Ő a *paraklétosz*, a közbenjáró, szószóló, pártfogó, vigasztaló.

A Szentlélek munkája (8-11.vers), hogy *leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett* (8-11. vers). Bűnt leleplező, feltáró hatalma a Szentléleknek van. Amikor a Szentlélek tárja azt fel szívünkben, akkor juthatunk el bűnbánatra. Ezért a bűnbánat mindig a Lélek munkája, soha nem történik csak úgy, parancsra. Hanem, akit Ő szíven talál, akinek a szívében azt a Szentlélek elvégzi. A **bűn** az elutasítás – nem

hisznek Benne. Hinni Jézusban ezt jelenti: *elismerem Őt annak, akinek mondja magát, elfogadom tőle azokat az ajándékokat, amiket kínál, és engedelmeskedem az Ő parancsainak.* Az **igazság** az, hogy Jézus földi munkája befejeződött, beteljesedett, azért megy vissza az Atyához. és majd visszajön övéért. Az **ítélet** pedig, hogy a sátán hatalma véges, az ősi ellenség legyőzött. Bár még érezzük erejét, még kísért, halállal fenyegetőzik, de már nincs hatalma rajtunk, mert a győzedelmes Krisztus legyőzte.

Jézus csak annyit tár fel tanítványai előtt, amit el bírnak hordozni, amit fel tudnak dolgozni. A Szentlélek pedig vezet, figyeljünk a vezetésére, hogy el ne tévedjünk. Ő az igazság Lelke, aki elvezet a teljes igazságra. Mindez mellett Jézust dicsőíti, neki rendeli alá magát. Minden olyan lélek-megnyilvánulás az emberek között, amely független az Úr Jézustól és valami másra teszi a hangsúlyt, hamis. Ez egy döntő kritérium a lelkek megítélésénél: a Szentlélek Krisztus Lelke, Őt dicsőíti, nem hív külön utakra, élményekre, *az enyéből merit, és azt jelenti ki nektek* – mondja Jézus (12-15.vers). Így legyen. **Ámen**

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, irgalmas Megváltónk, áldunk és köszönetet mondunk azért, hogy soha nem magaddal törődtél, még búcsúbeszédedben is tanítványaidat tartottad szem előtt és vigasztaltad, őket. Köszönjük példádat, s azt a felkészítést, amely elegendő a harcokhoz, kísértésekhez, ha Veled kapcsolatban maradunk. Őrizz meg kegyelmedben, Lelked vezetése alatt. Hiszen egyedül Ő tud megőrizni a világban, vezetni, meggyőzni bűn, igazság, ítélet dolgában.

Köszönjük, hogy a Szentlélek a vigasztaló, a pártfogó, Ő az, aki Téged dicsőít. S aki meg tud győzni bűn, igazság, ítélet dolgában. Kérünk, áraszd ki ránk a bűnbánat Lelkét, hogy igaz bűnbánattal keressünk Téged, és megtapasztalhassuk, hogy levitted rólunk bűneinknek terhét. Köszönjük, hogy legyőzött ellenséggel van dolgunk, aki már megítéltetett. Vedd el azért szívünkéből a félelmet, kétséget és adj békességet és reménységet akkor is, amikor látjuk, hogy a te nevedért bajokat kell elszenvednünk. Könyörgünk azokért, akik azt hiszik, hogy ellenséges magatartásukkal Neked tetsző istentiszteletet végeznek. Tárd fel előttük tudatlanságból elkövetett bűnüket, hogy bocsánatot nyerhessenek.

Eléd hozzuk most is a betegeket, az elmenőben levőket, hozzátartozóikat, kérve számukra megbékélést, kegyelmet és vigasztalást. Gyámolítsd az árvákat, özvegyeket, vigasztald a gyászolókat, erősítsd igéd olvasóit, hirdetőit, hallgatóit. Add mindnyájunknak orcád ragyogásának örömét és erejét, hogy élhessünk, járassunk Előtted, mint vidám, boldog gyermekek. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: *Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! Ámen*

Záró ének: 463. dicséret – *Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám...*

J A J !

KRISZTUS keresztje nem elég?
Mi az elég helyette, mondd hát?!
A keresztről való beszéd
keresztyének közt is bolondság?

Bizony, hallgatni keserű.
hogy a bűnben elvesz az ember
de hogyha nem lesz bűn a bűn,
nem kegyelem a kegyelem sem.

Jaj, ha az I g e nem elég,
s intésének nincs foganatja!
Jaj annak, kinek e r e j é t
nem a KRISZTUS keresztje adja!

KIÁLTÁS ÁLDÁSÉRT

ATYÁM, áldásodért kiáltok,
áldás nélkül nem élhetek.
TE gyújtottál bennem világot,
hogy láthassam FELSÉGEDET
- lelki szemmel -, hogy a kereszten
felismerjem én is FIAD.
Segíts tetszésteket keresnem,
áldást esdő imáimat
hallgasd meg az ÚR JÉZUSÉRT!
Hisz értem is hullott a vér.

„OLVASÓK“

Sokan nem olvasnak
Igét, de leülnek
s olvassák helyette
a mi életünket.

Olvadásukrólunk
sok mindent elárul:
hogy csak fecsegünk-e,
vagy JÉZUSSAL járunk?

Dolgainkba látnak
kutatva, hogy élünk,
s áldják URUNKAT, vagy
káromolják – értünk.

KERESZTTŐL ELFELE

Kereszttől elfelé futsz
rohanó nemzedékem.
Hiába várja JÉZUS,
hogy egyszer visszanézel.
Halálos út ez, érzed,
mégis – hajszolva váltig -
rohansz... Micsoda végzet
kísért... a roskadásig!

NE VESS EL!

Gyorsulnak éveim,
lassulnak lépteim,
mindennap feledek
arcokat, neveket.
URAM, de Nevedet,
irgalmad soha én...
- Ne vess el engemet
vénségem idején!

MÁR SOK-SOK ÉVE

Arcod már sok-sok éve nézem,
s ma sem ismerlek még egészen,
bár sok-sok igéd fénye bennem.
De TE egészen ismeresz engem,
MEGVÁLTÓ JÉZUS... Ám ha látlak
majd egykor szemtől-szembe, Nálad,
túl minden titkon, elmúláson,
tudom: nagy lesz majd ámulásom.

ÖRÖK ÉLETBEN

Próbák várnak vagy szenvedések?
- Már az örök életben élek.
Napsütésben, ködben, borúban
hazafelé vezet az utam.
Felöltözve állig reménybe,
megérkezem az ÚR elébe,
s megváltottak szent seregében
időtlenül áldom, dicsérem.

(Füle Lajos versei)